

man er provinsboer. Det kunne man da godt overveje en gang imellem. Men dér siger vi i hvert fald, at der er en sammenhæng mellem de udgifter, vi har, og så den ydelse, det drejer sig om; men det mener jeg ikke man kan sige i det her tilfælde.

Vi støtter princippet i det, og så må vi under udvalgsarbejdet finde ud af, hvad vi kan gøre ved det. Jeg synes, det er flot, at danske parlamentarikere slås for, at vi i hvert fald ikke vil have det, som man gerne vil have andre steder, og det er godt, at regeringen slås for det. Men hvis det nu ikke lykkes, må der være nogle andre metoder, som man slår ind på.

Henrik Svane (RV):

Da Det Radikale Venstres ordfører ikke kan være i salen, fordi han er til sin fars fødselsdagsfest, skal jeg oplæse følgende:

Dansk Folkeparti har stillet dette forslag om at ligestille EU-parlamentarikeres beskatning med de øvrige lønmodtagere i Danmark. Danske EU-parlamentarikere beskattes som udgangspunkt ligesom alle andre danske lønmodtagere. Det vil sige, at de i princippet allerede er omfattet af de danske skatteregler, også de regler, der vedrører beskatningen af rejse- og opholdsgodtgørelse.

I praksis har det vist sig, at fællesskabsretten stiller sig i vejen for, at parlamentarikernes rejsegodtgørelse beskattes efter den nationale lovgivning. Der er på nuværende tidspunkt ikke hjemmel til fuld beskatning af EU-parlamentarikerne efter den nationale lovgivning.

I Det Radikale Venstre ser vi gerne, at alle de ydelser, som EU-parlamentarikerne opnår gennem deres arbejde, beskattes i Danmark. Derfor er vi glade for, at skatteministeren har rettet henvendelse til Europa-Kommissionen med henblik på at få afklaret, hvorledes Kommissionen ser på spørgsmålet om beskatning af en eventuel forskel mellem parlamentets udbetalte rejsegodtgørelser og parlamentarikernes faktiske omkostninger.

Vi ser frem til en sådan afklaring, og jeg er overbevist om, at regeringen har taget det nødvendige skridt i sagen. Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget.

Keld Albrechtsen (EL):

Baggrunden for det forslag, som er fremsat her, er jo den kendsgerning, at frynsegoderne i Parlamentet har nået et omfang, som er intet mindre end en skandale.

Hr. Aage Frandsen var lidt inde på, at det er store beløb, og B.T. havde den 3. juni en beregning af størrelsesordenen for dette frynseorgie, og her viste det sig, at man ud over grundlønningen kan have alle mulige forskellige former for frynsegoder på i alt i gennemsnit 1,7 mio. kr. om året pr. medlem. Det er disse nålepenge, det er diæterne, det er rejsepengene osv. osv.

Går man de konkrete udgifter igennem, som en EU-parlamentariker har, så viser det sig, at man uden overhovedet at forstyrre vedkommendes konkrete arbejde og udgifter dertil kunne fjerne mindst en million af disse 1,7 mio. kr., og der ville stadig være rigeligt til dækning af de konkrete omkostninger.

Derfor vil man faktisk kunne spare 600 mio. kr. om året på -Parlamentets budget, uden at det overhovedet ville berøre effektiviteten og arbejdet på nogen som helst måde. Og så har EF-Domstolen tilmed den frækhed at påstå, at hvis vi begyndte at beskatte dette frynseorgie, så ville det nedsætte Parlamentets effektivitet. At en domstol, en såkaldt domstol kan få sig selv til at skrive sådan noget sludder er jo fantastisk.

Men det korte af det lange er i hvert fald, at vi her har et system, som ikke er acceptabelt, og som ingen kan være tjent med i et demokrati. Derfor støtter vi selvfølgelig også det forslag, som ligger til behandling i dag. Det forslag er jo naturligvis ikke en gennemgribende løsning på problemet, for løsningen kan jo kun være, at man får fjernet alle disse skattefrie frynsegoder, som uddeles fra Parlamentets side.

EU's institutioner er jo ikke i stand til at rydde op i deres egne sager. Vi har jo set, hvordan svindelen breder sig uhæmmet i Kommissionen, og at de ikke vil gøre noget ved det. Hvis nogen kritiserer det, bliver de fyret. Og vi har set, hvordan EU-parlamentarikere bolttrer sig med at ansætte hinandens familiemedlemmer osv., osv. Vi kan jo konstatere, at EU's institutioner ikke er i stand til at rydde op i deres egne sager. Det er de simpelt hen ikke. Dem er man altså nødt til at administrere, for de forstår ikke alvoren af det. Og derfor er det kun Ministerrådet og regeringerne, der er tilbage til at gøre noget ved det her.

Vi foreslog fra Enhedslistens side, at den danske regering skulle skære de 600 mio. kr. af Parlamentets budget, som går til ren og skær fråds. Men det ville regeringen ikke; det var nu alligevel at gå for vidt.